

O'nun izni olmadan hiçbir şey imdat edemez

Zat-ı Vacibü'l-Vücut'dan başka hiçbir şey, hiçbir cihette, Onun izni ve iradesi olmadan imdat edemez ve halâskâr olamaz.

Madem hakikî vaziyetimiz budur; biz de, Hazret-i Yunus Aleyhisselâma iktidaen, umum esbabdan yüzümüzü çevirip, doğrudan doğruya Müsebbibü'l-Esbab olan Rabbimize iltica edip, "Lâ ilâhe illâ ente sübhaneke innî küntü mine'z-zâlimîn" [Senden başka ilâh yoktur. Seni her türlü noksandan tenzih ederim. Gerçekten ben kendine zulmedenlerden oldum. (Enbiya Suresi: 87).] demeliyiz ve ayne'l-yakîn anlamalıyız ki, gaflet ve dalâletimiz sebebiyle aleyhimize ittifak eden istikbal, dünya ve heva-i nefsin zararlarını def edecek yalnız o Zat olabilir ki, istikbal taht-ı emrinde, dünya taht-ı hükmünde, nefsimiz taht-ı idaresindedir. Acaba Hâlık-ı Semâvât ve Arz'dan başka hangi sebep var ki, en ince ve en gizli hatırat-ı kalbimizi bilecek? Ve bizim için istikbali, ahiretin icadıyla ışıklandırarak ve dünyanın yüz bin boğucu emvâcından kurtaracak -hâşâ- Zat-ı Vacibü'l-Vücut'dan başka hiçbir şey, hiçbir cihette, Onun izni ve iradesi olmadan imdat edemez ve halâskâr olamaz.

Madem hakikat-i hal böyledir; nasıl ki Hazret-i Yunus Aleyhisselâma o münacatın neticesinde hûtu ona bir merkûb, bir tahte'l-bahir ve denizi bir güzel sahra ve gece mehtaplı bir latif suret aldı; biz dahi o münacatın sırrıyla, "Lâ ilâhe illâ ente sübhaneke innî küntü mine'z-zâlimîn" demeliyiz. "Lâ ilâhe illâ ente" cümlesiyle istikbalimize, "Sübhaneke" kelimesiyle dünyamıza, "İnnî küntü mine'z-zâlimîn" fıkrasıyla nefsimize nazar-ı merhametini celb etmeliyiz. Tâ ki nur-u iman ile ve Kur'ân'ın mehtabıyla istikbalimiz tenevvür etsin ve o gecemizin dehşet ve vahşeti, ünsiyet ve tenezzühe inkılâb etsin. Ve mütemadiyen mevt ve hayatın değişmesiyle seneler ve karnlar emvâcî üstünde hadsiz cenazeler binip ademe atılan dünyamız ve zeminimizde, Kur'ân-ı Hakîm'in tezgâhında yapılan bir sefine-i maneviye hükmüne geçen hakikat-i İslâmiyet içine girip, selâmetle o denizin üstünde gezip, tâ sahil-i selâmete çıkarak hayatımızın vazifesi bitsin. O denizin fırtınaları ve zelzeleleri, sinema perdeleri gibi tenezzühün manzaralarını tazelandirmekle, vahşet ve dehşet yerine, nazar-ı ibret ve tefekkürü keyiflendirerek okşayıp ışıklandırın. Hem o sırr-ı Kur'ân'la, o terbiye-i Furkaniye ile, nefsimiz bize binmeyecek, merkûbumuz olup, bizi ona bindirip, hayat-ı ebediyemizin kazanmasına kuvvetli bir vasitamız olsun.

Elhâsıl: Madem insan, mahiyetinin camiiyeti itibarıyla, sıtmadan müteallim olduğu gibi, arzın zelzele ve ihtizatatından ve kâinatın kıyamet hengâmında zelzele-i kübrasından müteallim oluyor. Ve nasıl ki hurdebînî bir mikroptan korkar; ecrâm-ı ulviyeden zuhur eden kuyruklu yıldızdan dahi korkar. Hem nasıl ki hanesini sever; koca dünyayı da öyle sever. Hem nasıl ki küçük bahçesini sever; öyle de, hadsiz ebedî Cenneti dahi müştakane sever. Elbette böyle bir insanın Ma'bud'u, Rabbi, melcei, halâskârı, maksudu öyle bir zat olabilir ki, umum kâinat Onun kabza-i tasarrufunda, zerrat ve seyyarat dahi taht-ı emrindedir. Elbette öyle bir insan daima Yunusvârî (as) "Lâ ilâhe illâ ente sübhaneke innî küntü mine'z-zâlimîn" demeye muhtaçtır.

